

Előszó

Az emberi jogok napján – szinte hagyományosan – összegyűlünk, hogy ünnepeljünk és emlékezzünk. Ünnepeljük az emberi jogok nemzetközi egyezményének születésnapját és emlékezzünk az ember jogainak védelmét kiteljesítő hosszú küzdelemre.

Többször hangot adtam már annak a meggyőződéssemnek, hogy az emberi jogokat nem mindig kezeltük a maguk helyén. Nem láttuk és sokszor ma sem látjuk, hogy ideig-óráig keresztül lehet nézni rajtuk, lehet úgy tenni, mintha nem is volnának, de egyszer csak – méltánytalannak érzett jogsértések szenvedő alanyaiként – fájni kezd hiányuk és akkor értjük meg: nem lehet kettős mércével mérni itt sem. Vagy védjük az egyetemes emberi jogokat mindenhol, ahol ez szükséges, vagy „tekintettel vagyunk” katonai erőre, politikai berendezkedésre, szövetségi rendszerre stb. és valamely rosszul értelmezett lojalitásra hivatkozva szemet hunyunk az emberi jogok lokalizált sárba tiprása felett. Ez utóbbi esetben azonban épp az egységes értelmezés lehetősége és a mindenkit egyformán óvó védőháló szakad foszlányaira, minimálisra csökkentve a hatékony jogvédelem esélyét.

A Polgári Magyarországért Alapítvány, a Hanns-Seidel Stiftung és a Független Rendészeti Panasztestület által 2011. december 9-én rendezett konferencián ezúttal az emberi jogok „mostohagyermeké”, az oly sokszor háttérbe szorított kisebbségi, illetve a nemzetiségi kérdés állt a középpontban. Külön öröm számomra, hogy olyan neves előadók vállalták a részvételt, mint Dr. Paczolay Péter, az Alkotmánybíróság elnöke, Smaranda Enache román emberi jogi aktivista és Balog Zoltán társadalmi felzárkózásért felelős államtitkár. Úgy vélem, előadásaik – nyomtatott-szerkesztett változatban is – hasznos információkat nyújtanak az emberi jogok iránt érdeklődő olvasóknak és az emberi jogvédelem terén elkötelezett szakmának.

Dr. Juhász Imre Ph.D.,
a Szerkesztőbizottság elnöke